

У Корчуватому, під Києвом...

Ліна Костенко

У Корчуватому, під Києвом,
рік сорок другий, ожеледь, зима.
Маленький цуцик п'ятами наживує.
Знічев'я німець зброю підніма.
І цілиться. Бо холодно і нудно
йому стоять, арійцю, на посту.
А навкруги безсмертно і безлюдно,
бо всі обходять німця за версту.
Лишає мить у пам'яті естампи.
Ворона небо скинула крильми.
Вже скільки снігу і подій розтануло
там після тої давньої зими!
Вже там цвіли і квіти незліченні,
вже там і трасу вивели тугу.
...А все той німець цілиться знічев'я.
...А все той песик скімлить на снігу.